

comú. En el futur, aquestes regions estaran cridades a autodeterminar-se, és a dir, a expressar la seva voluntat majoritària per escollir les pròpies relacions de dependència en la piràmide de dependències i d'autonomies que s'establirà a Europa. El problema sorgeix en parlar de la identitat particular de cada regió: quina identitat cultural i lingüística haurà de considerar cada una com a pròpia? En tal cas, l'escenari general del joc se situa a escala europea. Més tard o més d'hora, la unió política europea serà un fet.

La qüestió és si una Europa políticament unida ens proporciona més oportunitats o menys per a la preservació d'un espai di-

ferenciat. La integració europea comportarà l'homologació de la cultura política de tots els països membres, però obligarà també a una redefinició de l'estatus de cada cultura i llengua històriques per imperatius de la mateixa Unió.

Des del punt de vista cultural, l'assoliment o no d'una estructura estable de relacions serà d'enorme transcendència per al nostre futur col·lectiu a Europa. La fragmentació de les regions, la disgregació de les competències culturals, així com les diferències en l'estat de sensibilització i de normalització en cada una seran impediments greus tant per al reconeixement europeu de l'espai català com per a la capacitat d'acció, no solament en les

instàncies polítiques europees, sinó també en els mercats de la cultura i de la comunicació.

La unificació o federació de l'espai cultural i lingüístic del català serà condició de la seva subsistència i de les seves potencialitats a l'Europa futura i, a través d'Europa, en el món del segle XXI. Per això, sigui quina sigui l'evolució de les relacions polítiques entre les regions del domini lingüístic, inclosa Andorra i la Catalunya Nord, la perspectiva de les relacions culturals només pot ser una: la convergència d'interessos i de les polítiques respectives vers la creació d'un espai particular i únic a Europa.

Josep Gifreu

La 'veritat' de l'entrepà

Mentre Javier de la Rosa comença a parlar, la investigació sobre la seva gestió continua. Fabià Estapé opina que el financer tindrà problemes a Londres.

El "nostre" Javier de la Rosa Martí comença a parlar. Si el lector té memòria deu haver registrat conductes diferents: el líder d'una certa dreta (Zaplana a banda), Mario Conde, va reaccionar després de dirigir el funcionament del Banesto fins a aconseguir el "modest" forat de 600.000 milions de pessetes publicant un llibre indigestible que es diu *El sistema*. Negres a banda, el que el senyor Conde explica és això: "mis relaciones con el poder". Mentrestant, com que el senyor Conde és com l'argent viu, ha canviat d'advocat, ha distribuït feina i pronostica grans novetats. De moment, el Banc d'Espanya, una vegada comprovat que l'expedient penal té el mateix contingut que l'obert sobre el Banc d'Espanya ha decidit de cloure'l..., de moment. És notable que aquesta vegada els corifeus de Mario Conde no hagin parlat de victòria. Fan bé.

Però aquí al Principat tenim l'home que va passar força temps a Brians, en presó preventiva. Ara sembla que el glaç comença a desfer-se. Així tenim unes novís-

Macià Alavedra. De la Rosa ha exculpat el conseller d'Economia.

simes declaracions del senyor De la Rosa (tot queixalant un entrepà) en què per ordre: exculpa el conseller Macià Alavedra i l'home net i intel·ligent que es diu Armand Carabén—residus d'aquella estranya aventura d'*El Observador*—. El senyor De la Rosa no es mama el dit, no s'ho pensin. Fa les seves al·lusions a una circumstància en què podrà dir veritats que ara són prematures, però, repetim-ho, res a veure amb el conseller Macià Alavedra.

Jo vaig començar els meus estudis a la

CARME PUERTOLAS

Facultat de Dret de la Universitat de Barcelona. Teníem un venerable mestre de dret romà, el senyor Eusebio Díaz, que no parava fins que apreníem de memòria la màxima llatina "excusatio non petita, accusatio manifesta", que ve a dir que donar excuses no demanades val tant com acusar-se... Són coses dels vells romans, i d'una jurisprudència de més de dos mil anys. Però dins l'esperit didàctic d'EL TEMPS, jo recomanaria al senyor Javier de la Rosa que, tot fent un mos (li desitjo que sigui de pernil), fes una ullada al dret romà; és bo

de veure si els esglaons són ensabonats.

Jo continuo pensant—després de prendre nota de l'exculpació a la bestreta de Macià Alavedra—, que els veritables problemes de Javier de la Rosa Martí no són a Barcelona, sinó a Londres. Aquí hem arribat a unes reclamacions dures de petits estalviadors, però el que es ventila a Londres, ja amb la màquina judicial britànica en marxa, són quantitats astronòmiques. Durant un temps De la Rosa va comptar amb la invasió de Kuwait per Saddam

Hussein, que un 2 d'agost va decidir, amb un nombre suficient de tancs, que Kuwait passava a ser la província número 19 de l'Iraq. El lector recorda que es va organitzar un front universal per restablir la democràcia i la sobirania de Kuwait. Men-

trestant De la Rosa i els seus associats van perdre moltes inversions: les fetes a Espanya voregen el mig bilió de pessetes, cosa que ha fet que un eixam d'advocats espanyols es tirin sobre De la Rosa –i això amb la clínica Teknon, el Grand Tibi-

dabo, el Port Aventura, etcètera, a banda. Si el senyor de la Rosa pot admetre un consell, gratuït, per favor que no descuri els afers judicials de Londres: seria llastimós que el tractessin com un pescador de fletan. **Fabià Estapé**

Ni oblit ni revisió

La commemoració del final de la II Guerra Mundial tancarà el cicle de records de l'Holocaust, tres mesos de fets i debats inquietants. Ho explica Llibert Ferri.

A mesura que s'acosten les commemoracions de l'alliberament de Buchenwald i de Mauthausen es va tancant l'anella que es va obrir el 28 de gener amb la rememoració d'Auschwitz. El cinquantè aniversari del descobriment del primer genocidi "industrial" de l'era moderna no ha deixat de remoure consciències ni de revitalitzar resistències de tota mena. De tota mena, sí, perquè la resistència ha acceptat la veritat que l'Holocaust persisteix en les seves formes més irracionals, però també en les "modernes" formulacions que pretenen "reduir" a un problema comptable l'assassinat de milions de persones, i així poder rebaixar la xifra de sis milions a quatre, a tres o a dos i a continuació obrir les portes a noves interpretacions i "reduccions" que podrien acabar col·locant el genocidi perpetrat pel feixisme alemany en un territori de boirines, de "sospites d'exageració" i, en definitiva, a l'avantsala de mite.

I precisament aquests dies torna a editar-se i a vendre's el llibre *El mite dels sis milions* de David Irving, un personatge capaç d'assegurar que al camp d'Auschwitz no hi havia cambres de gas i que les que hi van descobrir, les havien construïdes els polonesos o els russos per demonitzar Alemanya.

D'arguments com aquest s'alimenta gairebé tota l'extrema dreta europea: des dels pertorbats de Pisa, que van fer esclatar una mina-bomba a la cara d'uns nens, fins als pinxos que van assassinar quatre persones al poble austríac de Bregenz. Totes les víctimes eren gitanos. Amb tot, els jueus continuen essent l'objectiu preferit de tot aquest "afany" de neteja que recorre Europa i que sembla que hagi posat en Àustria totes les esperances de construir una gran base d'operacions.

"L'austrofeixisme" ja no és un joc de

Auschwitz. El genocidi sistemàtic.

paraules, sinó una realitat que comença a preocupar, i molt, els socialdemòcrates del canceller Vranitzky i els democristians d'Alois Mock, dos dels homes que van fer caure el mur de Berlín. Al voltant del 23% dels vots aconseguits per l'ultranacionalista Partit Liberal de Joerg Haider s'ha anat formant una teranyina de grupscles neonazis que ha obligat el Ministeri de l'Interior a qualificar la situació de "seriosa i preocupant" i a desenterrar el vell sistema de recompenses: 280.000 dòlars, més de 30 milions de pessetes, per a qui doni pistes dels responsables de l'assassinat dels quatre zingars de Bregenz.

El rebombori neonazi antiholocaust ha arribat fins i tot al Japó, on la revista *Marco Polo* –amb una tirada de 250.000 exemplars– s'ha "autodissolt" en protesta

per les pressions del judaisme i de l'estat d'Israel. La revista havia publicat un reportatge titulat "No hi va haver cambres de gas", en què insistia en el conegut argument d'Irving i hi afegia que els "suposats" camps d'extermini foren construïts pels soviètics, per ordre de Stalin, oblidant que Stalin va desencadenar, després de la guerra, un *progrom* antisemita generalitzat i va ordenar l'afusellament del Comitè Soviètic Jueu Antifeixista. *Marco Polo* va tancar quan les empreses Volkswagen i Mitsubishi li hagueren retirat la publicitat, després d'estudiar un dictamen dels "caçanazis" del centre Simon Wisenthal de Los Angeles.

Però, tot i així, aquests no són pas els atacs més greus contra la veritat de l'Holocaust. Més perillosos són els anomenats corrents revisionistes que malden per desnaturalitzar la tragèdia partint d'arguments pretesament científics i històrics. Un muntatge dignament denunciat pel professor espanyol César Vidal, que en el llibre *La revisió del Holocausto* desmunta una per una les formulacions d'Irving, de Rassinier, de Zündel, de Christophersen, noms per sempre vinculats als esforços de minimitzar les xifres i les responsabilitats dels assassinats.

La supervivent d'Auschwitz, Violeta, sap prou bé que no es pot oblidar aquell horror ni, en nom de la convivència, acceptar "dulcificacions" de les cambres de gas ni dels forns. Violeta va retirar l'article que li havia demanat un diari espanyol quan va saber que el publicarien al costat del d'un "intel·lectual" d'aquells que afirmen que no van ser sis milions de morts. Arguments tan esgarriposos com la mirada d'aquells oficials que esperaven els trens al baixador de Birkenau. No, no pot haver-hi debat amb els assassins. Ni amb els seus encobridors. **Llibert Ferri**